

Sygn. akt III AUa 528/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

SSA Joanna Baranowska (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Małgorzata Matusiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 listopada 2015 r. w Ł.

sprawy **M. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 22 stycznia 2015 r. sygn. akt V U 778/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. na rzecz M. B. kwotę 742,88 (siedemset czterdzieści dwa 88/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 528/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy w Kaliszu zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia z dnia 25 czerwca 2014 r. i przyznał M. B. prawo do emerytury poczynając od dnia 1 maja 2014 roku, zasądając od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 742 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

Odwołujący M. B. urodzony dnia (...) w okresie 1.12.1981 – 31.03.2008 był pracownikiem (...) zatrudnionym w okresie: 1.12.1981 – 31.07.1983 na stanowisku operator wydobywania ropy i gazu, w okresie 1.08.1983 – 30.11.1986 na stanowisku palacz c.o., w okresie 1.12.1986 – 31.03.1990 na stanowisku palacz c.o. operator wydobywania ropy i gazu, w okresie 1.02.1991 – 31.12.2008 na stanowisku operator wydobywania ropy i gazu.

Wykonywanie przez odwołującego pracy w okresie 1.08.1986 – 31.03.1990 polegało na tym, że stosownie do dyspozycji bezpośredniego przełożonego, odwołujący był kierowany na czas danej dniówki albo do pracy przy obsłudze pieca zawierającego kotły parowe albo do pracy operatora wydobywania gazu. W zakładzie były 3 piece. Podgrzewana

w nich woda powodowała uzyskanie pary przesyłanej następnie do odwiertu. Część pary wykorzystywano do ogrzewania pomieszczeń socjalnych i administracyjnych. Istniała konieczność bieżącego kontrolowania parametrów pracy każdego kotła albowiem ręcznie regulowany był stan ciśnienia w kotle oraz poziom wody w zbiorniku. Taką pracę odwołujący wykonywał w rozmiarze pełnej dniówki. Praca operatora wydobycia gazu polegała na bezpośredniej obsłudze urządzeń przy odwiercie w miejscu wydobycia gazu ziemnego. W przypadku skierowania odwołującego do takiej pracy, odwołujący wykonywał ją przez całą dniówkę.

Łączny okres składkowy i nieskładkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 28 lat 1 miesiąc i 23 dni. Uznany przez ZUS okres pracy w warunkach szczególnych to 12 lat i 11 miesięcy przypadający w okresach: 1. (...) – 30.11.1986 i 1.02.1991 – 31.12.1998. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione. Wskazując na treść art. 32 ust. 1 i 2 i art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach zważył, że wnioskodawca spełnił wszystkie przesłanki do przyznania mu spornego świadczenia w tym warunek 15 lat pracy w szczególnych warunkach, bowiem w okresie 1.12.1986 r. – 31.03.1990 r. wnioskodawca wykonywał prace wymienione w wykazie A dział I poz. XIV pkt 1 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia.

O kosztach Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych mając na uwadze spis kosztów przedstawiony przez pełnomocnika procesowego posiadającego kancelarię w odległości 102 km od siedziby sądu orzekającego oraz ilość wyznaczonych posiedzeń.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją organ rentowy zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. przepis art. 184 w zw. z 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,
- naruszenie art.233 k.p.c. poprzez obrazę zasady swobodnej oceny dowodów.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W ocenie organu rentowego praca palacza, którą wykonywał wnioskodawca w spornym okresie nie była pracą o jakiej mowa w dziale XIV pkt. 1 załącznika, bowiem przede wszystkim paliwo spalane w piecu podawane było gazociągiem, a więc w sposób zautomatyzowany. Nie można też w tym przypadku mówić o opróżnianiu pieca ze spalonego opału, co również odbywało się bez ingerencji operatora. Zdaniem ZUS formułując pkt. 1 działu XIV autor miał na myśli palacza pieców rusztowych, gdzie podawanie paliwa do komory spalania jak i opróżnienie pieca ze spalonego materiału odbywało się ręcznie, gdy tymczasem praca jaką M. B. wykonywał na tym nie polegała, a jedynie na czuwaniu nad właściwymi parametrami podawanej pary. Regulacja tych parametrów odbywała się ręcznie za pomocą zaworów. W ocenie skarżącego odwołujący pełnił raczej funkcję operatora pieca gazowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok - w ocenie Sądu Apelacyjnego - wbrew zarzutom apelacji, jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć.

W niniejszej sprawie wnioskodawca dochodzi przyznania prawa do świadczenia emerytalnego w oparciu o treść przepisu art.32 i art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z zm.). Poza sporem pozostaje okoliczność, że ubezpieczony poza przesłanką stażu szczególnego spełnił wszystkie wskazane w tym przepisie warunki.

Wnioskodawca legitymuje się bezspornym okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 12 lat i 11 miesięcy przypadającym w okresach: 1. (...) – 30.11.1986 i 1.02.1991 – 31.12.1998 kiedy był pracownikiem (...) (1.12.1981 – 31.03.2008).

Jako okres uzupełniający wnioskodawca wskazał okres zatrudnienia u tego samego pracodawcy od 1.08.1986 do 31.03.1990. W okresie tym wnioskodawca wykonywał prace na stanowisku palacza c.o. i operatora wydobycia ropy i gazu.

Apelujący przyznał w apelacji, że Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe wywodząc, że z materiału sprawy wysnuł niewłaściwe wnioski końcowe.

Tymczasem ustalenia faktyczne i wnioski sądu pierwszej instancji znajdują pełne odzwierciedlenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd Apelacyjny traktuje te ustalenia jako własne, dzieląc zarówno ocenę zebranego materiału, jak i rozważania prawne wskazane w uzasadnieniu skarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do innych niż przyjął Sąd Okręgowy ustaleń, tym bardziej, że stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu apelacji nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym, a wnioski organu rentowego, w przedmiocie zautomatyzowania kotłów c.o. przy których pracował wnioskodawca opierają się na gołosłownych założeniach i daleko posuniętych domysłach, co odbiega od podstawowej reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 232 k.p.c.) zobowiązującą strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne.

Organ rentowy formułując własne przeciwstawne ustalenia faktyczne nie poparł ich żadnymi merytorycznymi argumentami, ekspertyzami, na podstawie których można by było przyjąć, że kotły które obsługiwał wnioskodawca mogły być zautomatyzowane. Tymczasem z zeznań świadków i wnioskodawcy - których wartości dowodowej organ rentowy nie podważa - wynika, że kotły przy których pracował ubezpieczony nie były zautomatyzowane, a palacz musiał ręcznie kontrolować stan wody w zbiorniku oraz ciśnienie w kotłach.

Ponadto przyjęta w apelacji argumentacja jest także nielogiczna, przy zauważeniu, że tożsamą pracę palacza wnioskodawca wykonywał wcześniej tj. w okresie 1.08.1983 – 30.11.1986, a którą to pracę organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu szczególnego i której nie kwestionował w niniejszym postępowaniu.

W świetle powyższych stwierdzeń, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że ubezpieczony spełnił wszystkie warunki konieczne do otrzymania emerytury przewidzianej w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 r., a zatem przysługuje mu prawo do dochodzonego świadczenia. Bezzasadny więc okazał się zarzut obrazy prawa materialnego, bowiem prawidłowo Sąd Okręgowy zakwalifikował wykonywaną przez wnioskodawcę pracę do pracy w szczególnych warunkach, która odpowiada pracy wymienionej w wykazie A dział I pkt 3 i XIV pkt 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.

O kosztach za drugą instancję Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 §1 k.p.c. uwzględniając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego na podstawie § 11ust.2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349, ze zm.) oraz wysokość poniesionych przez niego wydatków.

Przewodnicząca: Sędziowie: